

Zgodba občinskega otroka

Drugo jutro je šel Andrej h gradu a v svoje veliko presenečenje je našel grajska vrata zaprta. Pred vrati je stalo polno ljudi, ki so se razburjeni menili med seboj.

»Tvoja sestra je prav tako slaba kakor ti«, ga je nahrulila neka ženska, »dobra graščakinja jo hoče vzgojiti ka-

tajoče, kakor so bile oči mrtve srne...

Ponoči je sanjal o njenih žalostnih očeh in ves prestrašen je v polsnu skočil iz postelje in zaklical: »Milada, ali si tu? Milada!« In ko se je zdajci zavedel, da Milade ni ob njegovi strani, ga je obšlo tolikšno hrepenenje po njej, da je na ves glas zaihtel: »Milada, Milada, Milada!«

Virgil, občinski pastir, njegova žena in hčerka Vinska so planili iz svoje sobe in zakričali na Andreja, naj jih ne moti v spanju. Ko Andrej kljub zmerjanju in pretepanju ni utihnil, so ga vsi

kor lastnega otroka in ta nevhvaležna nadloga ji hoče po vsej sili pobegniti, tako da mora gospa vsa vrata zapirati! Tvojega očeta so obesili; prav tako bi morali tudi vaju!«

Ves tisti dan je Andrej žalosten taval okoli. Zmerom je videl v duhu Milado, kako je hotela pobegniti iz gradu, da bi bila spet pri njem in kako so jo morda potem obesili... Andrej je videl nekoč, ko je bil še majhen, kako so prinesli iz gozda mrtvo srnico obešeno z zadnjimi nožicami na debelo vejo. Bilo mu je, kakor da vidi Miladine oči pred seboj — prav tako žalostne in oči-

trije vzdignili in vrgli na cesto.

Mrzla noč je spravila Andreja spet k zavesti; čez nekaj trenutkov je napravil čudovit sklep. Rešil bo Milado iz gradu, kjer jo imajo zaklenjeno, skupaj bosta zbežala in potem si v kakem daljnem mestu poišče dela in nihče jima ne bo očital, da sta manjvredna, da sta otroka zločinca!

Tiho se je splazil do grajskega zidu, počasi je rinil skozi temo. Nikjer ni bilo razsvetljenega okna. Da, tu je zid. Otipaval ga je z mrzlimi prsti. Morda stoji zdaj prav pod njenim oknom? Tiho je zaklical njeno ime. Za trenutek je bilo vse tiho. Potem pa se je začela tresti stena, ki se je je oklepaj — zdajci je nekaj zarenčalo — v temi je za-

menjal pasjo hišico za grajski zid! — V nekaj minutah je prebuda pes ves grad. Hlapci so prišli Andreja in ga držali, čeprav je grizel in bil okoli sebe kakor iz uma.

Nikomur ni hotel povedati, zakaj je bil prišel na grajski vrt. Tako so bili vsi prepričani, da je gotovo hotel kaj ukrasti. In sedaj ga je občinski svet poslal k staremu učitelju Bohumeku, ki na vasi ni bil bogsigavedi kako priljubljen. Stari, bolelni Bohumek, naj bi ga za kazen pred vsemi učenci pretepel.

Učitelj ni rad prevzel te naloge. Saj je vedel, kako vsi zaničujejo Andreja. Pred vrati ga je zgrabil za lase in rekel:

»Ali se kaj bojiš, nepridiprav?!«

Andrej pa je slišal iz zobatih besed usmiljenje in dobroto starega učitelja. Zmajal je z glavo in dejal:

»Ne, nič se ne bojim!«

Bohumek ga je malo dregnil v komolec in mu rekel:

»Če se že ne bojiš, potem vsaj kriči, kolikor le moreš!«

In potem je stopil stari učitelj z ubogim dečkom v razred, kjer se je trideset škodoželjnih oči polnih pričakovanja uprlo v Andreja.

»Kdo se pa veseli, da kaznujem vašega tovariša?« je vprašal učitelj z resnim glasom. »Če se kdo izmed vas veseli, ker bo Andrej zdaj tepen, potem je njegova škodoželjnost mnogo večji greh, kakor pa ga je bil napravil Andrej. Nu, ali je še kdo v razredu, ki se veseli?«

Tisti mah so vsi otroci povesili oči in ko je padel prvi udarec po Andreju, se je ves razred zdrznil. Pri drugem udarcu so padla učitelju očala z nosu in zagodrnjal je: »Nu, pojdi na svoj prostor in sedi!« (Dalje prihodnjič)

Kako se je stezosledec izkazal

Po kosilu, ki so ga sami kuhali, so gozdovniki plegli po šotorih, da se odpočijejo za popoldne, ko jih bo njihov novoizvoljeni voditelj spet preizkusil.

Vse je bilo mirno. Sonce je žgalo travnik, kjer so metulji letali od cveta do cveta. Ta tišina je kar vabila k dobrodejnemu spanju.

Tedaj je nenadoma nekaj kriknilo in zbudilo gozdovnike iz spanja. Mirko, ki jim je kahal, je ves razburjen pritekel v šotor in povedal, da ne more najti kosa mesa, ki ga je pripravil za večerjo. Morda ga je odnesla kaka žival, ali pa — to bi bilo še huje — ga je moral kdo ukrasti. Beli Sokol je vstal, ukazal naj bodo vsi mirni in velel Mirku, naj mu pove, kako se je moglo kaj takega zgoditi. Potem je poklical Stezosledca in mu velel, naj zadevo preišče. S tem je bilo zanj vse opravljeno in spet je legel.

Stezosledec je šel s kuharjem k ognju kjer je ležalo meso in natanko pogledal okoli, ali ni morda kje kaka sled. Potem je zadovoljno prikimal in šel, ne da bi se bil zmenil za Mirkova vprašanja, kakor po neklih nevidnih sledovih proti gozdu. Čez nekaj časa se je vrnil iz grmovja in prinesel s seboj kos mesa, ki je prej izginil.

Položil ga je pred Belega Sokola.

Vodja je pogledal plen in zadovoljno prikimal: »Torej si ga dobil? Povej kako!«

Stezosledec, ki so mu oči še žarele od

veselja, je odgovoril: »Pri ognju, kjer je ležalo meso, sem odkril sled, ki ni mogla biti stara, sicer bi se bila pohojena trava že zravnala. Zato ni oilo težko iti po sledi, ki me je vodila v gozd, kjer je bilo meso med grmovjem precej spretno skrito. Pobral sem ga in ga prinesel nazaj. To je vse!«

»Meso torej imamo«, je pomenljivo rekel Beli Sokol. »Kako bi le dobili tatu? Kaj ko bi poiskal še njega?« je vprašal in pogledal po gozdovnikih, ki stali okoli.

Stezosledec je zardel in odvrnil: »Saj ga poznam, toda ne upam se povedati njegovega imena.«

»Govori!« je ukazal Beli Sokol in terjal odgovora.

»Urna Noga je bil!« je zajeceljal Stezosledec in ga pogledal.

Vsi gozdovniki so se zdrznili. »Urna Noga, eden najboljših in najzvestejših, naj bi bil napravil kaj takega! Nezaslišano! Saj je zmešan!« so menili gozdovniki, ki so se vsi brez izjeme zavzemali za osumljenca.

»Zadeva je zapletena,« je dejal Beli Sokol. »Pojdite za menoj!« Sli so k Jasnovidcu, da bi ga vprašali za svet.

»Ali lahko pokažeš, da je Urna Noga res tat?« je vprašal Jasnovidec. »Kako veš, da je on ukradel meso in ga skrli?«

»Vem!«

»Potem povej!«

»Ko sem iskal tatovo sled, ki je vodila proti gozdu, sem zagledal v močvirnih tleh odtis čevlja in opazil, da manjka na desnem čevlju sled dveh žebļjev.

Vrnil sem se v tabor. Tam je ležal Urna Noga v senci in kazal podplate. Takoj sem opazil, da mora biti sled njegova, ker mu manjkata na desnem čevlju prav tista dva žebļja.«

»Pokaži tvoj čevļj,« je ukazal Jasnovidec. Res sta manjkala na podplatu dva žebļja.

»Torej si res ti kradel?« je strogo vprašal Jasnovidec

»Da jaz sem bil,« je zmedeno potrdil Urna Noga.

Gozdovniki so se spogledali. Jasnovidec pa je stresel Stezosledcu roko in dejal: Čestitam ti! Pri nas si se marsičesa naučil. In tebi,« se je obrnil k Urni Nogi, »povem, da se maščuje vsaka, tudi najmanjša površnost. Če bi bil o pravem času nesel k čevļjarju čevļje, ne bi bil nihče odkril, kar si storil.«

Manica:

Miklavževa darila

Kosičkovi otroci, pa prav vsi: Janček, Metka, Tinček in Anica, niso bili še zlepa tako pridni, kakor tisti večer. Klečali so vsak v svojem kotu in molili.

Pa kako molili! Kaj pa mislite, samo dva dni je še manjkalo do Miklavževega večera. Kdo ne bi molil! In če kdaj, je pač tedaj veljalo biti priden in poslušen. Oče je hodil po hiši in smehljaje gledal brbljajoče otroke. Da so molili vsi štirje naenkrat, mu ni bilo prav. Zato je rekel:

»Čakajte, otroci moji! Ne trobite vsak svojo in vsi naenkrat, je nemogoče, da bi vas Miklavž razumel, ter si vse zapomnil, kar ga prosite. Molite in prosite posamič, lepo, drug za drugim. In v prošnji povejte razločno, kaj bi radi od dobrega svetnika.

Prosilci so ubogali na mah. Janček, najstarejši, je prvi poslal svojo prošnjo proti nebu. V prvi vrsti je prosil za šolske knjige, za nameček pa še za »Tarzana, kralja džungle«.

Tudi Metka je prosila za šolske potreščine, obenem si je pa še želela tako lepo pisano ovratno ruto, kakor jo ima sosedova Barica.

Za Metko se je oglasil Tinček, ki je

moledoval Miklavža za ustne orgelce, ki tako lepo pojo in za sanke — oj san-

ke — da bi v zimskem času kakor ptica zdrčal po hrību nizdol.

Zadnja je prišla na vrsto Anica. Mollila in prosila je takole:

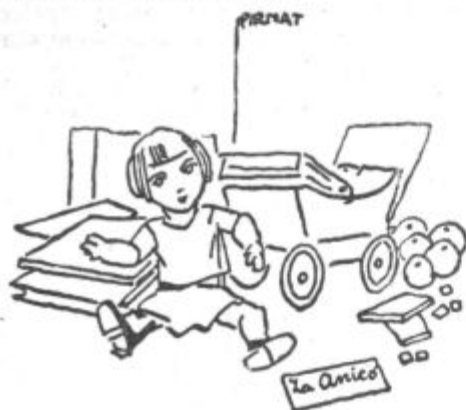
»Sveti Miklavž, prav lepo te prosim, prinesi tako punčko, da bo zajokala, če jo pritisnem na trebuh in da bo zaprla oči, če jo položim v posteljo! Pa te prosim, če ti je ostal še kakšen majhen voziček, mi ga tudi prinesi, da bom vozila punčko v njem! In še te prosim, prinesi tudi kaj Koželjevemu Mihcu, ki je sirota in ki tako žalostno gleda, če mu nič ne prineseš. Le gotovo prinesi, amen!«

Po teh vnetih prošnjah so se otroci odpravili počivat. Potem so šli samo še enkrat spat, pa je nastal Miklavžev večer.

Jej, to je bilo drhtenja v tem nape-tem pričakovanju! Pa končno so le pričakali in mati jih je vodila v sobo, kjer se je mudil oče, sedeč pri mizi, obloženi z Miklavževimi darili.

Bilo je pet kupov in na vsakem zapisano, komu je namenjen. Hitro so našli vsak svoje in v nepopisni sreči bi bili najrajši zavriskali na ves glas.

Ko se je veselje nekoliko poleglo, so šele zapazili na mizi še en kup in na njem listek: »Za Mihca«. Ker so bili dobri otroci, so sirotnemu Mihcu prav iz srca privoščili, da se je tudi njega spomnil sveti Miklavž. Zlasti je bila tega vesela mala Anica.

Takoj nato so pa otroci opazili tudi, da je Anica prejela mnogo več daril nego jih je zaprosila, dočim je ostalim trem Miklavž prinesel le ono, kar so navedli v prošnji. Hitro so obsuli očeta z vprašanji, čemu neki to? Oče jim je odgovoril resno:

»Mislim, da bi bili že sami lahko uga-mili, zakaj je Anica najbolj obdarje-na. Sveti Miklavž je, kakor vidite, mož dobrote. Zato so mu gotovo najbolj všeč oni, ki imajo dobro srce in pom-a-gajo ali vsaj skušajo in želijo pomagati

svojim bližjim. Janček, Metka, Tinček! Vi ste prosili zase, na revnega Mihca se ni spomnil nihče drugi kot mala Anica. Prosila je zanj in je bila uslišana. Obenem jo je Miklavž s svojimi darovi nagradil še posebej, hoteč vam poka-zati, kako všeč mu je človek, ki se usmili svojega bližnjega.«

Ob teh očetovih besedah je vsem trem Kosičkovim otrokom postalo tesno pri srcu. Takoj so sklenili, da bodo v bodoče vedno mislili tudi na Mihca in na vsakogar, ki je revček.

Drugo jutro pa so vsi štirje nesli Mihcu vse, kar je pustil zanj dobri sveti Miklavž.

Nove knjige za vas

Zdaj, ko je sv. Miklavž že pred dur-mi in Božiček že na poti, da vas ob-išče, gotovo premišlujete, kaj vse bi radi imeli. Zato vam bomo povedali, katere lepe mladinske knjige so v zadnjem času izšle. Ko boste pisali sv. Miklavžu in Božičku, kaj si želite, ne pozabite napisati tudi lepe knjige! Knjiga je najlepše darilo in vedno še tudi po letih jo boste veselili.

Kdo izmed vas si ne želi Župančiče-vega »Cicibana«? Umetniška propa-ganda« je izdala »Cicibana« v novi iz-daji. Knjigo je opremil in ilustriral Nikolaj Pirnat, ki ga dobro poznate iz »Mladega Jutra«; saj vam vsako ne-deljo nariše vse polno lepih slik. Žu-pančiča pa itak dobro poznate in ve-ste, da je naš najboljši pesnik. Vsaka njegova pesmica je umetnina. Knjiga stane v vezani opremi Din 45.—, na-ročite jo lahko v vsaki knjigarni ali pa pri založnici: »Umetniška propa-ganda«, Loka pri Zidanem mostu.

»Mladinska knjižnica Jutra« je iz-dala pred nekaj dnevi prvi del »Tar-zana«. Gotovo ste ga čitali, ko je iz-hajal v »Jutru« med Malimi oglasi. Strah in groza vas je bilo divjih opic, renčočih levov in strašnih prigod, ki jih je doživel Tarzan, kralj džungle. Knjiga je bogato ilustrirana s 300 sli-kami in brali jo boste z največjim za-nimanjem. Naročite jo lahko v vsaki knjigarni ali pa v upravi »Jutra«, Ljub-ljana, Knafljeva ulica 5.

Vladimir Kapus je spet izdal novo zbirko »Pesmic iz prirode«. Tu boste brali o ververici, modrasu, metuljčku, o klenih itd. Kdor ima živali rad, bo z največjim veseljem prebiral Kapu-sove pesmice. Knjiga je okrašena z mnogimi slikami in stane samo 16 Din. Dobite jo v vseh knjigarnah ali pa pri

založniku: Vladimir Kapus, Ljubljana, tiskarna Slovenija».

Obenem vas opozarjamo, da ima »Mladinska knjižnica Jutra« še nekaj Rotmanovih knjig v zalogi: »Prigode porednega Bobija«, »Sinko Debelin« ko«, »Prigode gospoda Kozamurnika«, »Janko in Stanko«, »Bratec Branko in sestra Mica«, »Sambo in Joko«, »Osel gospoda Kozamurnika«, »Vrti smrček in Šilonoska«, »Popkins«. Vsa ka knjiga stane Din 12.—, poština Din 2.—, pri odjemu vseh 10 knjig Din 90.—, poština Din 7.—. Te knjige dobite v vseh podružnicah »Jutra«. Po pošti jih razpošilja uprava »Jutra« v Ljubljani, Knaflijeva ul. 5.

Lažnive in resnične o Pikcu in Nikcu

Zbira Jože Kovač

Obljubil sem vam, da vam povem še katero o Pikcu in Nikcu, o njunih prigodah in nerodah, če vas bo zanimalo in če me marate poslušati.

Rekel sem vam že, da sta bila nagajiva in da ju je bila vsa vas polna. Doma in na cesti, povsod sta bila bolj v zraku kot na tleh, tako se jima je vselej mudilo v igranju in razgrajanju. Bila sta pač zdrava. A bili so dnevi, ko sta bila doma čisto mirna in kar tiha. To je bilo težko, laže jima je bilo splezati na visoki bezeg za hišo in skočiti s tega dreve-

PIRNAT

sa na drugega. Pognal si se in oprjel vej sosednega drevesa in že si se z nogami oklenil debela in drugi frkolini so te občudovali. A biti tih in miren — to je res težka stvar.

Toda očetova jeza ustvarja čudeže.

In kdaj je bil jezen? Kadar je prišel kak lep dan in je hotel oče h kakemu sorodniku ali sosedu v vasi. Tedaj si je oče nataknil trd ovratnik, ga spel z gumbi, privezal kravato, zmočil lase, se počesal ter odšel. A nikdar mu ni šlo natikanje ovratnika gladko izpod rok. Zdaj je izgubil gumb in ga je po cele pol ure iskal, drugič je bil ovratnik nenadoma pretesen in tretjič mu je nagajala kravata. Tedaj je bil oče jezen, da nikoli tega. Saj ponavadi ni nosil ne ovratnika ne kravate, a kadar je kam šel, je bil praznik zanj. K prazniku pa spada ovratnik in spada kravata. In če je oče moral in hotel imeti praznik, je nataknil ovratnik. Če mu je nagajalo, je bil ogenj v strehi. Tako malokdaj se postavi z belim ovratnikom, in še tedaj mu rado nagaja.

Ob takih očetovih nezgodah sta se Pikec in Nikec kar skrila v kot in sta bila tiho kot nikoli drugače. Če oče ni mogel najti gumba za ovratnik, sta brž splezala pod posteljo, pod mizo, stikala za gumbom in ga iskala na vse pretege. Vsak od njiju bi ga rad prvi našel, da bi se prikupil očetu. Včasih so ga našli, včasih ga niso in so morali v trgovino po novega, včasih pa ga je oče iskal vsepovsod, v kuhinji in sobi, našel pa ga je nazadnje v svojem žepu.

Če pa gumba niso mogli najti ali pa je bil ovratnik pretesen in se ni dalo pomagati drugače, kakor da je oče jezno godrnjal in črno gledal, tedaj sta stala naša dva junaka Pikec in Nikec v kotu in ponižno molčala. Nista se genila, opazovala sta očeta in vsako njegovo kretnjo spremljala s strahom. Tako sta natančno vedela, kakšen je ovratnik in kako ga je treba nataknil na vrat. Ovratnik sestoji iz dveh koncev, ki jih spredaj z gumbom pripeš na srajco. In če sta konca prekratka, je ovratnik preozek in oče jezen. Tako dobro sta vedela vse skrivnosti ovratnika, da bi ga sama celo v temi znala pravilno pripeti očetu na vrat.

Ko pa je prišel Pikec v šolo in spoznal kateheta, kaplana od farne cerkve, je takoj opazil, da nosi katehet neprestano bel ovratnik, ki ga je zaradi črne obleke še bolj in hitreje opaziti. Menda ga nosi tudi ponoči — si je mislil Pikec.

Katehet jim je razlagal razne neverjetne čudeže. Vsi otrokom po navadi zelo ugajalo, kakor jim ugaja vse, kar je nenavadno in neverjetno. Toda Pikec je slabo poslušal, našel je bil svoj čudež — katehetov ovratnik. Čim bolj ga je ozkoval, tem bolj je videl, da je ta

ovratnik drugačen kot očetov in da ne sestoji iz dveh koncev, ki se spenjata spredaj na vratu. Tudi kravate katehet nikoli ne nosi, menda ker je varčen in mu je denar ljubši od kravate. Namestu kravate je ime! kar črno srajco.

Nanjo je bil ovratnik menda kar prilepljen in ni bilo treba nobenega gumba. Zato katehet najbrž tudi nikoli ne išče gumba. Tudi z jezo varčuje, ta varčni

veroučitelj. In jezil se je res zelo poredkoma.

Tako je gruntal in preudarjal Pikec in ni odmaknil niti za hip svojega pogleda od veroučiteljevega ovratnika. Katehet pa je razlagal, kako je bog oče izgnal iz lepega raja Adama in Evo ter ju pahnil za kazen na cesto dela in trpljenja. Razlagal je na dolgo in široko, otrokom je opisani raj ugajal in hudo jim je bilo, da je bog izgnal prva dva človeka iz tega paradiža, ki je najbrž lepši od trate ob vaškem potoku.

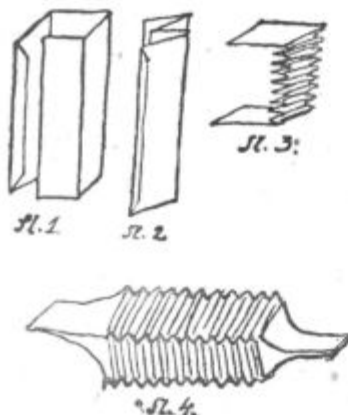
In ko je katehet končal, je vprašal: »No, otroci, dovolj sem vam povedal o tem. Mislim, da ste me razumeli. Če pa je komu še kaj nejasno, naj kar dvigne roko in vpraša.«

Edini Pikec je dvignil roko in vprašal: »Gospod katehet, povejte no, kako pa si pripnete ovratnik na to črno srajco in okrog vratu? Meni je to nejasno.«

Pikec pač ni vedel, da je ta ovratnik zadaj spet. Zato je vprašal. Pikec pač nikoli ni videl paradiža, ovratnik pa je videl in opazoval ga je že nekaj dni. Zato ga je skrivnostno spenjanje ovratnika zanimalo bolj od paradiža in tistih pravljic o njem.

Za spretnne roke Harmonika

Vzemite list tenkega, toda močnega papirja (velikost 15 krat 21 cm), preganite ga po dolžini na polovico in nato še na četrtine (sl. 1), ter ga zlepite ta-

ko, da dobite papirnato prizmo brez dna. To preganite dvakrat počez (slika 2). Tako zloženo prizmo potem pregibajte kakor vidite na sliki 3. Seveda je treba vsak pregib čvrsto pritisniti. Najbolje je tako zložen papir za nekaj ča-

sa obtežiti z likalnikom ali kakim drugim težkim predmetom.

Zloženo harmoniko raztegnemo, da primemo z dvema prstoma eno stran, jo s tem zapremo, v drugo odprtino pa krepko pihnemo toliko zraka, da se harmonika razširi. Ako se posamezni pregibi ne bi pravilno razvrstili, jih je treba s tenko treščico naravnati.

Številnica

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 4	
2, 5, 4	bivališče blaženih
3, 2	tolmun
4, 7, 8, 5	iglasto drevo
5, 2	površinska mera
6, 3, 2	čut
7, 1	pesnitev
8, 3, 6, 7, 2	mera za tekočine
4, 5, 1, 7, 8, 4	slov. pisatelj iz druge polovice 18. stoletja.

Prva vodoravna vrsta in prva navpična vrsta dasta ime prijetnega družabnika.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Pozdravljen bodi stric Matic,
v »Mladem Jutru« polno lepih imaš
A nekaj bi želela: vrstic.
da »Mlado Jutro«
dvakrat na teden
bi izšlo,
ker predno ti dnevi potekó,
je precej dolgo.
A mama mi je govorila:
»Če samo čitala boš,
nič ne boš se naučila.«
Zatorej »Mlado Jutro« naj
izhaja kakor do sedaj.
Adijo stric Matic,
ne vrži v koš
teh mojih par vrstic!

Cvetka Rožencvetova, uč. II. razr. real.
gim. v Ljubljani

Še nikoli Ti nisem pisal, preljubi
striček, a zdaj se odzovem Tvojemu
natečaju in Ti povem, kaj mi ugaja v
Tvojem listu. Najbolj mi ugajajo indijanske
povesti, med njimi zlasti »Leteča
puščica«, pa tudi križanke in rebusi
imam zelo rad. Dovolj mi, da Te vprašam,
zakaj je »Mlado Jutro« tako majhno?
Prosim povečaj ga vsaj za dve strani!

Rajko Novak, uč. III. razr. vadnice
v Ljubljani.

Drago »Mlado Jutro!»

Tvoj natečaj za »Jutrovčke« mi je
zelo všeč, ker lahko povemo svoje želje.
Meni najbolj ugajajo indijanske povesti,
sanjave pravljice in tudi kar napiše
Manica. Težko pričakujem »Mlado
Jutro«, ki ga dobim vsaki ponedeljek,
ker sem daleč od Ljubljane, v Smederevu,
ki je znamenito po starem gradu.
Grad je sezidal Gjurgje Smederevac ob
Dunavu. Predlanskim smo praznovali
500 letnico gradu.

Danica Ušaj, uč. I. razr. real. gimnazije
Smederevo.

Ljubi Jutrov striček!

Kot zvest in stalen bralec »Mladega
Jutra« čitam v dopisih razne želje,
navsote, hvalo in vse mogoče predloge,
kako naj se izpopolni nad vse priljubljeno
»Mlado Jutro«. Blago srce imaš,
ljubi striček! Upošteval vedno po mož-

nosti »kaprice« pridnih čitateljev, zato
Ti zaupan tudi jaz skromno željo: Vse
govori o krizi, pa sv. Miklavž koraka v
deželo. Premišljuje, kako neki bo letos.
Vse splošno »jamranje«. Srčno želim,
da bi sv. Miklavž zadel v državni
loteriji glavni dobitnik, nas bogato obdaril
in naročil toliko izvodov »Mladega
Jutra«, da bi ga čitala šolska mladina
v zadnji gorski vasi. Udani

Kornelij Teran, uč. Ia razr. viš. nar.
šole Višnja gora.

Ze dolgo je moj tatek naročen na
»Jutro«. Odkar izhaja »Mlado »Jutro«,
ga pridno čitam. lepim ga redno na posebne
pole. Nikoli pa Ti še nisem pisala in
danes sem se ojunčila ter prosim,
da me stric Matic uvrsti med svoje
dopisnike. Obljubljam, da ti ostanem
zvesta, za danes pa želim, da bi bilo »Mlado
Jutro« obširnejše. Najrajši čitam
pustolovne romane in indijanske povesti,
všeč so mi pa tudi sanjave. Lepe
pozdrave Tebi in vsem »Jutrovčkom«.
Jelena Jesih, uč. II. razr. mešč. šole v
Trbovljah.

Kaj mi je v »Mladem Jutru« všeč?
To zame je prav težka reč.
Ljubim lepe pripovedke,
ki v »Mladem Jutru« niso redke.
Pozdravljen stric Matic, prinašaš
vedno mnogo nam novic!

Mia Trapečar, I. drž. real. gimnazija
v Mariboru.

Pesem o Miklavžu

Sv. Miklavž v vsem sijaju
pride s spremstvom in darovi.
Spi mladina že v smehljaju,
polnijo se koški novi.

Iz nebes otroke opazuje,
uho njegovo sliši vedno
in si v knjigo zapisuje
mladino pridno in poredno.

Otroke lene, nevbogljiive,
Miklavž pokara in kaznuje,
Malčke pridne in marljive
pa bogato obdaruje.

Tatjana Tomc, uč. IV. razr. osnov. šola
v Ljubljani, Gestrinova 4.

Bumčkov strah pred očetovo šibo

Bumček, kaj ti črna vest očita?
Milost božja, šipa je razbita.
Mar pred šibo res rešitve ni?
Bumček, Bumček, hude so skrbil!

A nazadnje šine misel rešna,
misel rešna in zelo utešna:
Tam za hlače vložim blazino —
nič strahu pred bridko bolečino!

Grešni Bumko, zdaj pa le pogumček! —
Kakor angel je pred očkom Bumček.
»Pasja nogal« — očka de srdito —
»V, naši hiši kmalu vse bo zbito!«

Grešni Bumček slane solze toči,
zdajci — joj — blazina se razpoči,
puli in perje — vse frči po zraku,
šiba žge po Bumčku — siromaku.

Križanka „Košarica grozdja“

Vodoravno: 1. domača žival, 7. jesenska košnja, 8. slovenski pesnik in pisatelj ljudskih iger, 9. industrijska rastlina. Navpično: 2. trobilo, 3. koralni otok.

4. vse kar ni resno mišljeno, 5. moško krstno ime, 6. privlačnost.

Dopolnjevalka

—str
—čar
—dež
—čaj
—žir
—kt
—sen

Dodaj od zlogov: al-je-ko-na-ov-se-to vsaki besedi po enega tako, da bodo dale začetne črke novih besed ime plodu, ki jeseni razveseljuje otroke.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 10 zlogov: e-gla-l-je-jem-mor-najst-pol-se-to 5 besed: 1. Trgovska prireditev. 2. Velika voda. 3. Števnik. 4. Drevo. 5. Pletilno orodje — katerih začetne črke dajo naziv za navlako, končne črke pa ime priprave, s katero se ta popravlja.